

Meditacions: Sant Esteve, protomàrtir

Reflexió per meditar el 26 de desembre. Els temes proposats són: el martiri de Sant Esteve i la nostra missió; la proposta cristiana és sempre nova; sembradors de pau i d'alegria per la caritat.

«ESTEVE, ple de gràcia i de poder, feia prodigis i grans miracles entre la gent» (Ac 6, 8). El nombre dels qui creien en la doctrina de Jesucrist era cada cop més gran. Tanmateix, molts —ja fos perquè no coneixien Crist o

perquè el coneixien malament— no van considerar Jesús com el salvador. «Començaren a discutir amb Esteve, però no podien res davant la saviesa i la força de l'Esperit amb què Esteve parlava, subornaren uns homes que diguessin: “Hem sentit que aquest pronunciava paraules blasfemes contra Moisès i contra Déu”» (Ac 6, 9-11).

Sant Esteve va ser el primer màrtir del cristianisme. Va morir ple de l'Esperit Sant, pregant pels qui l'apedregaven. «Ahir, Crist va ser embolcallat en bolquers per nosaltres; avui, ell cobreix Esteve amb vestimenta d'immortalitat. Ahir, l'estretor d'un pessebre va sostenir Crist infant; avui, la immensitat del cel ha rebut Esteve triomfant. El Senyor va baixar per elevar-ne molts; es va humiliar el nostre Rei, per exaltar els seus soldats»^[1]. També nosaltres hem rebut l'apassionant

missió de difondre l'anunci de Jesucrist amb les nostres paraules i sobretot amb la nostra vida, mostrant l'alegria de l'evangeli. Potser sant Pau, present en aquell succés, quedaria commogut pel testimoni d'Esteve i, un cop ja cristià, prendria d'allí força per a la seva pròpia missió.

«El bé sempre tendeix a comunicar-se. Tota experiència autèntica de veritat i de bellesa busca per si mateixa la seva expansió, i qualsevol persona que visqui un profund alliberament adquireix major sensibilitat davant les necessitats dels altres (...). Recobrem i augmentem el fervor, la dolça i confortadora alegria d'evangelitzar, fins i tot quan cal semblar entre llàgrimes. I tant de bo que el món actual —que busca de vegades amb angouxa, de vegades amb esperança — pugui així rebre la Bona Nova, no a través d'evangelitzadors tristos i

descoratjats, impacients o ansiosos,
sinó a través (...) dels qui han rebut,
primer que res en si mateixos,
l'alegria de Crist»^[2].

«VAN PRESENTAR falsos testimonis
que deien: “Aquest home no para de
parlar contra aquest sant temple i
contra la Llei”» (Ac 6, 13). Tot i que,
avui com en temps de sant Esteve,
alguna vegada la doctrina cristiana
pugui ser desfigurada, sempre
podem mostrar la seva eterna
novetat a través de la nostra pròpia
vida: «La proposta cristiana mai no
envelleix (...). Cada cop que intentem
tornar a la font i recuperar la frescor
original de l'Evangelí, brollen nous
camins, mètodes creatius, altres
formes d'expressió, signes més
eloqüents, paraules carregades de
renovat significat per al món actual.

En realitat, tota autèntica acció evangelitzadora és sempre «nova»^[3].

Sant Esteve va afrontar la mort en defensa de Crist, ple de misericòrdia i demanant per la salvació dels qui l'apedregaven. Diu una de les lectures de l'ofici diví d'avui: «El nostre Rei, que és altíssim, ha vingut humilment per nosaltres; ara, que sense res, no podia venir-nos-en. I ha lliurat un donatiu molt gran als seus soldats, amb el qual no solament els ha enriquit abundantament, sinó que els ha reforçat perquè lluitessin invictes: els ha fet do de la caritat (...). La caritat que feu davallar Crist del cel i va disposar-lo a la terra, va enlairar sant Esteve de la terra al cel. Fou la caritat que havia precedit en el Rei, i no una altra, la que, conseqüentment, va resplendir en el soldat»^[4].

També nosaltres volem il·luminar el món amb l'alegria de l'Evangelí, que

dona un sentit nou als desitjos i preocupacions del nostre temps. Podem aprofitar el nostre diàleg amb el Senyor per demanar-li més saviesa i audàcia en la nostra missió. «En això consisteix el gran apostolat de l'Obra: mostrar a aquesta multitud, que ens espera, quina és la senda que mena de dret cap a Déu. Per això, fills meus, us heu de saber cridats a aquesta tasca divina de proclamar les misericòrdies del Senyor: *misereticordias Domini in aeternum cantabo* (Sl 87, 2), cantaré eternament les misericòrdies del Senyor»^[5].

«ESTEVE, ple de l'Esperit Sant, fixà al cel la mirada i veié la glòria de Déu i que Jesús s'alçava ferm a la dreta de Déu. Llavors digué: “Veig obert el cel, i el Fill de l'home ferm a la dreta de Déu”» (Ac 7, 55-56). Fins al darrer

instant, el testimoni del primer màrtir mostra la misericòrdia de Déu que busca la nostra conversió. Va ser tal la seva identificació amb el Mestre, que sant Esteve va morir pregant amb paraules similars a les de Crist: «pregava: “Jesús, Senyor, rebeu el meu esperit”. Després caigué de genolls i va cridar amb tota la força: “Senyor, no els tinguis en compte aquest pecat”. I, havent dit això, va morir» (Ac 7, 59-60). La nostra missió apostòlica també es fonamenta en l'oració i en la penitència: «Sense l'oració, sense la presència contínua de Déu; sense *l'expiació*, portada a les petites contradiccions de la vida quotidiana; sense tot això, no hi ha, no pot haver-hi *acció* personal de veritable apostolat»^[6].

Sant Esteve va morir en oració, perdonant els seus enemics. Va seguir perfectament l'exemple del seu Senyor que, en el darrer

moment, havia fet el mateix amb aquells que el van crucificar. Per aquest motiu és un model per a la nostra missió apostòlica, que es pot resumir en l'aventura «d'ofegar el mal en abundor de bé»^[7]. Si l'ambient en què ens movem tendeix a crispar-se en algun moment, els fills de Déu recordarem que la nostra missió és la de ser «sembradors de pau i d'alegria, de la pau i l'alegria que Jesús ens ha portat»^[8]: «No es tracta de campanyes negatives, ni de ser anti-res —deia sant Josepmaria—. Al contrari: viure d'afirmació, plens d'optimisme, amb joventut, alegria i pau; veure tothom amb comprensió: els qui segueixen Crist i els qui l'abandonen o no el coneixen»^[9].

«Esteve va tenir com a arma la caritat, la qual el va fer vèncer a tot arreu. Per la caritat envers Déu, no va retrocedir davant la crueltat dels jueus; per la caritat envers el proïsme pregà pels qui

l'apedregaven. Per la caritat reprenia als qui anaven errats, perquè es corregissin; per la caritat encomanava a Déu els seus botxins, per alliberar-los del càstig merescut. Recolzat en la virtut de la caritat, va vèncer Saule que el perseguia despietadament, i va ser digne de tenir per company al cel aquell que l'havia perseguit en la terra»^[10].
Acudim a santa Maria, reina dels apòstols: ella ens donarà la caritat i la fortalesa del primer dels màrtirs.

^[1] Sant Fulgenci de Ruspe, Sermó 3.

^[2] Francesc, ex. ap. *Evangelii gaudium*, nn. 9-10.

^[3] Ibid, n. 11.

^[4] Sant Fulgenci de Ruspe, Sermó 3.

[5] Sant Josepmaria, Carta 24-III-1930, n. 3b.

[6] Sant Josepmaria, Apunts íntims, n. 74, 21-VII-1930.

[7] Sant Josepmaria, És Crist que passa, n. 72.

[8] Ibid, n. 30.

[9] Sant Josepmaria, Solc, n. 864.

[10] Sant Fulgenci de Ruspe, Sermó 3.

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-ad/meditation/
meditacions-sant-esteve-protomartir/](https://opusdei.org/ca-ad/meditation/meditacions-sant-esteve-protomartir/)
(01/02/2026)